

تأثیر هویت معماری بر ارتقاء حس تعلق مکان (نمونه موردی معماری بومی شهرستان انار)

مریم موسوی اناری^{۱*}، عباس ذکری^۲

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه باهنر کرمان

^۲ عضو هیئت علمی، دانشگاه باهنر کرمان

چکیده

معماری بومی هر منطقه شامل مجموعه ای از شاخصه هایی است که از معماری مناطق دیگر آن را متمایز می کند. تأثیرات فرهنگ و آداب و رسوم، تأثیر پذیری از شرایط آب و هوایی، استفاده از مصالح بوم آورد را می توان از ویژگی های معماری بومی هر منطقه برشمرد که با وجود هماهنگی، تفاوت هایی بین آنها به چشم می خورد. معماری درونگرا را می توان هویت معماری بومی شهرستان انار دانست، توجه به هریک از آنها در طراحی بناهای این منطقه می تواند عاملی جهت ارتقاء حس مکان ساکنان آن به مکان باشد. داشتن خاطرات و پس زمینه های ذهنی مشابه در افراد می تواند دلیلی بر این مدها باشد. در نتیجه این امر می توان شاهد بروز رفتارها و روابط سالم اجتماعی، حضور پذیری افراد در جامعه و تعاملات اجتماعی پایدار بین آنها بود. عدم توجه به مقولات فوق عامل بروز حس بی هویتی در افراد می شود، که نتیجه بروز ناهنجاری های رفتاری، جامعه ای ناسالم و فرد گرا می شود. در این پژوهش به بررسی نقش عناصر شاخص معماری بومی انار به عنوان عناصر هویتی بر ارتقاء حس تعلق افراد به مکان پرداخته می شود. نوع تحقیق حاضر از جنبه هدف، بنیادی - کاربردی می باشد و از نظر ماهیت در مجموعه پژوهش های توصیفی قرار می گیرد.

واژه های کلیدی: معماری بومی، هویت، حس تعلق، حضورپذیری، تعاملات اجتماعی.

مطالعات جغرافیا، عمران و مدیریت شهری

دوره ۴، شماره ۱، بهار ۱۳۹۷، صفحات ۸۶-۹۵